

Identitet og værd

Den – hvis øjne du ser dig selv i – er bærer af dit værd og din identitet!

1

*Den – hvis øjne og ører der ser og hører dig – uden at du selv er klar over det –
lever af dit værd og identitet*

*Men hvad er det for en identitet og et værd – der ikke selv kan tåle at blive set og
hørt!*

Anonymos

40 000 hårdkogte og Edward Snowden

---

¹ "Hvad er programmet i stand til at samle op og vise? Alt, hvad man kunne tænke sig!"

([NSA-Präsentation zum System XKeyscore, 2008](#))

Identitet og værd	1
Den – hvis øjne og ører der ser og hører dig – uden at du selv er klar over det – lever af dit værd og identitet	1
Men hvad er det for en identitet og et værd – der ikke selv kan tåle at blive set og hørt!.....	1
Rammen for denne verdens sociale selvbeskrivelse, politik, militær, informatik og penge	2
Mærsk og Danske bank.....	3
Grundloven	4
Toppen af verdenssamfundet – Der hvor værd er identitet.....	4
Hvordan skabes pengene – den finansielle kapital – de virtuelle værdier	7
Bankens endogene pengemekanisme.....	8

Det er ikke kun muslimer og potentielle terrorister, der optager NSA´s 40 000 medarbejders opmærksomhed. Snarere er det selvstændige nationalt politiske, militære og økonomiske kræfter i det internationale billede, der fanger USA's nationale sikkerhedsagenturs nysgerrighed. Tysk/europæisk politisk og økonomisk magt står således højt på den rangliste², som man fordeler sin opmærksomhed efter i agenturet, hvor Danmark til sammenligning er uinteressant.

Rammen for denne verdens sociale selvbeskrivelse, politik, militær, informatik og penge

Det er ikke økonomisk uformående enkeltindivider, der betyder noget i det spil, som USA med agentur indskrives i og finder sin identitet i. Men de store selvstændige europæiske koncentrationer af politisk og økonomisk magt er yderst afgørende faktorer i rammen. Man ser fordelene i at kende sine modspilleres interne kommunikation og informationer, uden at de udspionerede har samme fordel i forhold til USA. Man nærer sig ved at vide om disse, hvad de ikke ved, at man ved om dem. Det, at alle nu ved, hvad man måske nok vidste, at de gjorde, og som ingen nu kan lade som om, at man ikke ved, nemlig, at NSA helt uhæmmet spionerer mod fx europæiske regeringer, konsulater, forskningsinstitutioner, virksomheder osv. – det er vanskeligt officielt at leve med både hos de spionerende men især hos de spionerede.

Det tærer på de spioneredes officielle identitet og værd, og Anonymos´ identitet er uforenlig med afsløringen.

Det komplicerer diplomatiet, magtens selvbeskrivelse i offentlighedens øjne. Derfor lader man som ingen ting, så vit det lader sig gøre. Og da massekommunikationen stort set er på magthavernes side³, så forsvinder de spektakulære afsløringer lynhurtigt fra de store envejskommunikerende mediers brugerflade. Men glemt er

² <http://www.spiegel.de/politik/ausland/nsa-fuehrt-deutschland-als-spionageziel-a-915871.html>

³ Afsløringerne er primært bragt til torvs via de nye medier, som virker uden for den gamle orden, de uhellige alliancer mellem den udøvende, dømmende, lovgivende og den fjerde magt. Men måden, som de præsenteres på over for langt de fleste verdensborgere, bestemmes af alliancen i uskøn forening.

de ikke, og selve omfanget og karakteren af indholdet i afsløringerne var man heller ikke tilnærmelsesvis på højde med ret mange steder. Så påstanden om, at det ikke var nogen afsløring, dækker over mediernes slet skjulte forsøg på at sløre nyhedsværdien i nyheden. Magtens medier forsøger at reducere budskabet til det, som alle allerede vidste, for at give sig selv en undskyldning på magtens vegne for at lade det dø i glemsel.

Afsløringerne er ubekvemme for den sociale selvbeskrivelse og identitet, der ellers kunne se sine fordele i agenturets arbejde på amerikanernes side. Den amerikanske forvaltning har fx fordel ved politiske forhandlinger med alverdens regeringer, af at kunne forberede sig til forhandlingerne ud fra sin viden om den interne kommunikation i modpartens lejer, lige som forvaltningen i det hele taget har kunnet træffe mange af sine beslutninger ud fra en forvisning om den realitet, som man manøvrerer i, uden at skulle redegøre for grundlaget for beslutningerne.

Angela Merkels kristdemokrater modtager sammenlagt mere økonomisk støtte fra tysk økonomi end alle andre grupperinger i det tyske politiske system til sammen⁴. Og CDU med støtte har nok været informeret om store dele af NSA's program, lige som SPD, de tyske socialdemokrater, det største oppositionsparti til den nuværende tyske regering har været. Men offentliggørelsen af programmerne var en ubekvem information, som SPD så kortvarigt forsøgte at bruge i den pågående tyske valgkamp, ved at forlange af Angela Merkel at hun skulle gribe ind, kræve forklaringer, undskyldninger og ændret adfærd fra amerikanernes side. SPD's udfald blev dog hurtigt neutraliseret med et præcist planlagt angreb fra en af Angela Merkels underofficerers side, der sørgede for, at samtlige tyske medier informerede den tyske befolkning om, at SPD selv havde været med til at lave en samarbejdsaftale med NSA om udveksling af informationer og givet det amerikanske agentur platforme internt i den tyske nation. Fra da af har man regering og opposition i mellem været enig om, at dette emne ikke er noget aktiv for nogen af parterne i øjeblikkets valgkamp. Piraterne, Die Grünen og Linke kunne så profitere lidt på miseren. Emnet tjener ikke som grundlag for selvpromovering for andre.

I Danmark formidler medierne kun det nødvendige i forbindelse med afsløringerne. De afgørende spørgsmål behandles ikke forpligtende på tv og i aviserne. Man sørger for, at politikerne ikke belastes af for megen fokus på, at NSA har ubegrænset tilgang til alt, hvad der foregår af elektronisk kommunikation i landet⁵. Emnet tjener ikke som grundlag for selvpromovering for nogen i det repræsentative system.

Mærsk og Danske bank

De få store økonomiske aktører, som vi har her til lands, lever da også på amerikansk nåde i verdensøkonomien og i tæt gensidig forståelse med amerikanske

---

⁴ <http://www.spiegel.de/politik/deutschland/bundestagswahl-2013-cdu-kassiert-die-meisten-grossspenden-a-915829.html>

⁵ Lige som temaet nævnes som en ligegyldighed ved siden af en mangfoldighed af ligegyldigheder, der hives frem i lyset af afsløringernes påtrængende karakter: <http://www.information.dk/468612>

interesser⁶. Danmark er ikke nogen selvstændig økonomisk eller politisk magtfaktor og det indgår i den brede danske befolknings selvforståelse, at man først og fremmest identificerer sig med den amerikanske livsstil. USA er inderligt ubekymret i forhold til, hvad der sker i Danmark.

Grundloven

At det så rent principielt er et problem, at NSA bryder § 72 i grundloven, ja det drejer det sig så bare om at undgå konkrete konsekvenser af i juridisk forstand. Morten Bødskov og statsministeriet nægter da også konsekvent at forholde sig til henvendelser fra de danske borgere, der påpeger USA's krænkelse af danske borgers frihedsrettigheder.

Den egentlige politiske spænding, der er opstået mellem USA og resten af verdens politiske og økonomiske magtcentre i mellem i forbindelse med Edward Snowdens afsløringer af agenturets ubegrænsede og uhæmmede spionage, kommer nu til udtryk bag hele den stort anlagte politiske facade. Der er ingen tvivl om, at man kommunikerer intenst om, hvordan man skal etablere sin selvbeskrivelse i forhold til det afslørede indhold. De europæiske politikere er nødt til at lade som om, at man forlanger, hvad man officielt er nød til at forlange. Og Obama taler da også om, at der skal ændres praksis, at tillid er bedre end kontrol osv.

Toppen af verdenssamfundet – Der hvor værd er identitet

Økonomisk, politisk og militær magt er afgørende faktorer i den sociale selvbeskrivelse. Toppen i det moderne globale sociale hierarki udgøres af de ca. 9 millioner verdensborgere, der sidder på 80 % af verdens rigdomme. De er toppen af et system af politisk magt, militær magt, konstitutionel magt over pengesystemet og hele den finansielle sektor, de sidder på ejendomsretten til viden og teknik såvel som den måde den sociale selvbeskrivelse finder sted på. Man kan sige, at den internationalt etablerede økonomiske magt lever ved et og samme system, der på ingen måde begrænses af nationale grænser.

Selv om Kina og Iran figurerer højest på den liste, som NSA's nysgerrighed retter sig mod, dvs. som anses for at være decideret modspiller internt i den selvforståelse, som agenturet lever ved, så falder store dele af den Kinesiske økonomi i dollars, lige som det vil være svært at sige om de gigantiske produktionsanlæg, som er opstået i kinesisk regi og på nationalt kinesisk territorium over de sidste få årtier, at de er specielt kinesiske.

Verdens rigdom er fordelt i et system efter regler og mekanismer, som er transnationale. Kinas er ingen undtagelse. Verdens økonomiske subjekter er ikke bundet til nationerne, men måske nok båret og betinget i de love og regler, der er institutionaliseret nationalt over alt i den globale orden. Dette system sikrer, at det øko-

---

⁶ Da Californiens guvernør kom til provinsen under COP15, var den første, som han besøgte, hverken statsminister eller dronning men derimod Mærskkoncernens konge, Hr. Møller på Esplanaden.

nomiske subjekts købekraft kan manifestere sig over alt i verdensøkonomien samtidigt. Staterne opretholder den logistik, der bærer homo economicus frem.

De 91 000 af verdens rigeste sidder på halvdelen af verdens sorte finansielle kapital. De bestemmer selv om de over hovedet vil betale skat i denne verden. Og de kan gøre det i kraft af den million tjenestefolk, der servicere dem, betalt med de penge, som tjenerne tjener ind til selv samme højeste kaste.

Verdens samlede rigdom, bestående af både finansiell kapital og mere fysiske faste værdier, beløber sig til ca. 240 billioner US \$. Den finansielle kapital er på noget over 100 billioner US \$, hvoraf måske en tredjedel er ubeskattet.

Den finansielle kapital er grundlæggende ikke andet end købekraft, tilgodehaver, formelle krav på nutidige og fremtidige ydelser og varer, den serviceres af banker, investeringsselskaber, forsikringsselskaber, pensionsselskaber. Den udmønter sig i ca. 60% i US \$, 20 % i Euro, og resten i andre valutaer, fx japanske Yen, kinesiske Yuan Renminbi m.fl.

Bankvæsenet er funderet i den internationale retsorden, hvor de finansielle centre London, New York, Frankfurt, Hong Kong udgør hoveddomicilerne for den million medarbejdere af jurister, bankfolk, politikere, børnsfolk m.fl. som forvalter verdens sorte finansielle aktiver. De sorte finansielle aktiver, der ifølge de bedste æstimer udgør omkring en tredjedel af verdens samlede finansielle aktiver⁷, befinder sig ikke primært på skumle øer i verdensøkonomien, men hænger i den finansielle sektors elektroniske univers, forvaltet først og fremmest af specialister ansatte i verdens 50 største finansielle institutioner, tilfældigvis de samme institutioner, som er sikret af statslig politisk magt i tilfælde af evt. finanskriser. Hele denne orden er sikret gratis lån i base-money/Bargeld fra de kun principielt selvejende nationalbanker, der også køber gode såvel som dårlige kreditbeviser op, når markedet tenderer mod at falde, eller hvis sektoren bare vil have sine aktiver

---

⁷ offshore deposits by nonbanks nearly doubled from 2004 to December 2007, when the global economy took a tumble. During that period, offshore financial assets may have grown to be worth as much as \$22 to 33 trillion. Since then the model indicates that they have slumped slightly to the \$21 trillion to \$32 trillion range, with a plausible midpoint of about \$26 trillion. But this still represents enough growth since 2004 to be consistent with the growth in global private banking AUMs noted above. 53 Assuming a developing country wealth share of 25 to 30 percent, this range is also consistent with the results of our accumulated wealth model.

The Revised Global Distribution of Wealth

It may be helpful to place these estimates in the context of the overall distribution of global financial wealth. It turns out that this distribution is incredibly concentrated. By our estimates, at least a third of all private financial wealth, and nearly half of all offshore wealth, is now owned by world's richest 91,000 people – just 0.001% of the world's population. The next 51 percent of all wealth is owned by the next 8.4 million, another trivial 0.14% of the world's population.⁵⁴ As noted, a third of this has been accumulated from the 139 source countries in our focus sample. Almost all of it has managed to avoid all income and estate taxes, either by the countries where it has been invested and or where it comes from.

© James S. Henry, TJN 2012

http://www.taxjustice.net/cms/front_content.php?idcat=148

til at stige og valutaerne til at flyde mere likvidt! Tilbedelsen af det fri marked vidner om verdensfjern religiøsitet. Markedet og statsmagt kan ikke skilles ad.

I den stort anlagte og officielle selvbeskrivelse fremstår det konstant, som om at der er reelle værdier bag alverdens pengemæssige nominelle tal, dvs. alverdens finansielle aktiver. Det er der for så vidt også i det omfang, at alverdens befolkning finder sig i, at kun 0,14 % af jordens 7 milliarder borgere har krav på 80 % af verdens ydelser og varer og for så vidt som det rent faktisk lader sig gøre at imødekomme sådanne helt arbitrære manifestationer af fordringer på nutidige og fremtidige ydelser og varer fra de 0,14 %.

Disse 0,14 % af verdens borgere ser det som sin udfordring at bevare og realisere sit tilgodehavende, dvs. bevare sin købekraft og udvide den, også selv om det er helt absurd at tænke på, hvor meget de råder over.

Som tilgodehavende udgør de 80 % af verdens rigdom mere end det dobbelte af det globale bruttoprodukt, der er lidt under 80 billioner US \$. Dvs. alverdens kreditorer kan selvfølgelig ikke indløse sit tilgodehavende på en gang, og/eller forbruge det. Faktisk er disse aktiver vanskelige at realisere i noget, der bare tilnærmeligt skulle svare til det, der findes i verden. Det er for abstrakte talstørrelser af købekraft, der er tale om; et gigantisk tilgodehavende, båret i den politisk, juridisk, militære og sociale orden, der hele tiden beskriver væksten i og bevarelsen af de finansielle tilgodehavender som verdens frelse.

Problemerne med at opretholde denne orden er mangfoldige, og tiltagende, illustreret ved den ekstremt skrøbelige og rigide disciplin, som præger alle led i den sociale orden, der forsøger at disciplinere de andre 7 milliarder skyldnere, så de kan servicere de 9 millioner kreditores tilgodehavender. Ordenen prøver hele tiden at fjerne den generelle opmærksomhed fra det faktum, at situationen er så absurd, som den er, og at alle de anbefalinger – der kommer oppe fra, og som fremstilles som løsninger på problemerne – kun sigter på at løse denne ordens problemer med at opretholde sig selv, men som er alt andet end løsningen på problemerne for dem, der lider under, at 0,14 % af verdens befolkning har krav på de næste to års globale bruttoprodukt, hvor de resterende 99,86 % bare skal yde!

Ordenen repræsenteres oppe fra og ned efter ved IMF, OECD, EU-kommissionen, ECB, FED, alverdens regeringer, banker, kreditforeninger, lidt længere nede af djøffer, New management ledere, massemedier osv. De arbejder alle for betaling, lever af at købe og sælge fortællingen om, at hvad der er succes for den enkelte på dette markeds betingelser (de 0,14 % der ejer 80 % af det hele), det er alle andres succes. Budskabets isolerede succes på markedet, som sælger sindssygt godt hos de købedygtige 0,14 %, kvalificerer det selvfølgelig ikke som videnskabeligt sandt. Men det er lige gyldigt, for markedet har erstattet videnskabens autonome kriterier for at skelne mellem sande og falske budskaber⁸.

---

⁸ Her til lands sidder erhvervslivet tungt på universiteter og højere læreranstalter, hvorfra de dikterer selv humanistiske forskningsfelter kolporteringen af de ordensbevarende fortællinger og hvorfra de fordeler offentlige midler til udviklingen af de produkter, som erhvervslivet ikke selv har

De kommercielle medier har ikke råd til at adlyde andre succeskriterier end markedets, hvorfor de lyver om alt. Hvis et budskab sælger, er det en markedssucces. Og alt kan gå under for markedet, også sandheden om at markedet er en katastrofe for alle andre end de 0,14 % af verdensbefolkningen. Sandheden kan ikke sælges, og går under for markedet. Selv sandheden om, at markedet med dets succeskriterier er sin egen negation i praksis, at markedets mulighedsbetingelser forsvinder med den tilstræbte vækst, lader sig ikke sælge på markedet. Selv om det således kan bevises videnskabeligt, at markedet i sin nuværende form, dvs. den konstitutionaliserede statsligt institutionaliserede form for pseudoliberalisme, er på vej til at gå under for sig selv, fordi ressourcer, klima, mennesker og biodiversitet forsvinder i takt med den økonomiske vækst i forbrug af disse betingelser for systemet, ja så sælger budskabet ikke, og er derfor dømt til at gå under for sygdommen. Forudsætningen for at kunne helbrede sig selv er således helbredelsen. Vi, der iagttager sygdommen kan se det, ikke den mekanisme, hvis sygdom vi betragter.

Set oppe fra, så drejer det sig i økonomisk forstand om at få mest muligt ud af alverdens finansielle købekraft. Set nede fra, så drejer det sig om overhovedet at få andel i købekraften, som har det med at lukke sig om sig selv i toppen, næsten uden kontakt med realøkonomien. Alle lever for at overleve på markedets betingelser, som er sygdommen. Gjorde de det ikke, ville de gå under for sygdommen, før sygdommen tog sine egne forudsætninger med i graven.

Hvordan skabes pengene – den finansielle kapital – de virtuelle værdier

Der er meget store mængder af finansiell kapital i verden, dvs. penge, men de er som købekraft, tilgodehavender primært fokuseret på sig selv, således at de ikke manifesterer sig konkret i den virkelige vare- og ydelsesøkonomi eller som købekraft i hænderne på mennesker med behov for andel i ydelses- og vareøkonomien. Købekraften centrerer sig primært om at købe sig selv. Derfor kan man tale om, at den finansielle kapital er blevet virtuel, et på mange måder autarkt fænomen der cirkler rundt i den finansielle sektors elektroniske univers af binære værdier.

I mange år gik pengeteorien ud på at sikre pengenes købekraft med fysisk guld. Problemstillingen gik på, at pengene ikke måtte miste sin overbevisende kraft som betalingsmiddel,⁹ sådan som det skete fx i Tyskland i mellemkrigstiden, hvor inflationen åd betalingsmidlet op, med den krise til følge, der endte i anden verdenskrig.

Den gang havde man guldet som garanti for pengenes værdi. Guldfoden blev definitivt afskaffet i 1971, da USA ikke længere havde guldreserver nok til at sikre

---

råd til at udvikle. Forskningsverdenens autonomi er blevet undermineret over de sidste måske tyve år.

⁹ Pengenes funktion som betalingsmiddel betinges af tillid.

udstedelsen af de mange dollars, som man skulle bruge til at finansiere Vietnamkrigen med.

Siden da er penge i hele verden blevet udstedt efter arbitrære bestemmelser uden referencer til noget fysisk. De fleste er skabt i selve den finansielle sektor, dvs. på baggrund af markedsværdier, der som sagt pisser op og ned lige som vinden blæser.

Bankens endogene pengemekanisme

Penge skabes internt i den finansielle sektor, som det der kaldes endogene penge, som udstedelse af kredit, lånebeviser, der selv kan belånes osv. Et tilgodehavende hos en skyldner, udstedt af en bank evt. med sikkerhed i fast ejendom, er penge. Den faste ejendom er måske det erklærede grundlag for udbetaling af et lån til låneren, der her efter står i gæld til banken, og det som der henvises til, hvis man forsøger at holde fast i, at de udstedte kreditpenge ”svarer til noget, når de skabes”, men det skal holdes op i forhold til spørgsmålene om selve markedsværdiernes metafysiske karakter i sammenhæng med pengene som mål for disse. Det ender i ren essensmysticisme¹⁰.

Når låntageren har brugt det lånte beløb som betaling, så står banken i gæld til den, der har modtaget kontopengene som betaling af den, der lånte de skabte penge af banken.

Gældsbeviset, bankens fordring i forhold til den, der lånte de penge, som banken har oprettet, er et aktiv, der kan belånes hos andre banker, herunder nationalbanken eller det kan sælges til andre banker, overtages af finansiel stabilitet, dvs. staten, hvis banken går ned og hjem, fx fordi dens skyldnere ikke kan leve op til sine gældsforpligtelser til banken i tilstrækkeligt omfang, dvs. hvis banken ikke længere kan svare sine kreditorer med de midler, den modtager fra sine debitorer/skyldnere.

Pengene er ikke nødvendigvis noget værd i sig selv eller bevis på værdi. De skabes heller ikke først og fremmest af nationalbankerne, men i resten af den finansielle sektor, hvor de opstår i den finansielle kommercielle verden som endogent skabte tilgodehavender¹¹.

10

https://www.google.dk/#bav=on.2.or.r_cp.r_qf.&ei=v5sHU6t6jE8rXtAaH5IDgAw&fp=6f78a7478e382687&q=essensmysticisme&sa=N&start=0

¹¹ Ligevægtsøkonomerne orienterer sig mod bedre vidende, når de hævder, at nationalbanker og stater er den primære kilde til skabelsen af penge. Det kan godt være, at verdens regeringer og centralbanker har kastet sig ud på markedet for at afbøde de kunstige finansielle værdiers fald mod jorden, men de er netop kommet så højt op i kraft af den finansielle sektors fald for fristelsen for at lave sine egne penge. Det, der om noget er i stand til at skabe sin egen efterspørgsel, det er udbuddet af penge. Hvor monetaristerne, EU-kommissionen, DR, Helle Thorning Co, IMF, FED, ECB Steen Bocian, Bjarne Corydon, Margrethe Vestager har lært at udbuddet af arbejdskraft skaber sin egen efterspørgsel, der ved man, at det kun gælder i deres egen virtuelle verden, hvor man også kan tale om normalkonjunkturer fx, selv om ingen nogen sinde har set sådan en størrelse.

De markedsmæssigt endogen skabte aktiver, penge, krav på ydelser opstår i de kommercielle banker via udstedelse af kredit. Kun en meget lille procentdel af verdens penge er basispenge, altså likvider udstedt af nationalbankerne. Resten er udtryk for det, der kaldes sekundær likviditet eller M3-penge. Der behøver ikke at være nogen dækning for pengene, og det koster ikke noget at lave dem.

Finanskrisen var ikke nogen finanskris, men en afsløring af, at en stor del af alverdens penge, aktiver, tilgodehavender var skabt ud af den blå luft som urealistiske krav på varer og ydelser.

Den side af krisen er ikke ovre, uanset det faktum at det nu er lykkedes sektoren i samarbejde med den amerikanske centralbank at pumpe alverdens børsværdier op i nye historiske højder. For pengenes anden side, skyldnersiden, gældsaspektet i aktiverne, er der stadig. Alverdens skyldnere kan ikke svare sine formelle forpligtelser, hvorfor de finansielle værdier fortsat er absurde.

Problemet, og det står tilbage, uanset hvor meget man fra medier og regeringers side påstår at den finansielle krise er ovre her hos os selv i det høje nord, er, at pengene og hele den finansielle verden er endt op som et på mange måder autarkt fænomen, der skaber (har fået uendeligt mange problemer) problemer for resten af samfundet, for så vidt som det er urealistisk, at verden skulle kunne leve op til de pålydende krav, som de få indehavere af alverdens finansielle købekraft formelt står med i forhold til den reelle verdens udbydere af service og varer. Købekraften er så gigantisk og koncentreret hos så få, at det er helt absurd at forestille sig, at verden nogen sinde skulle kunne indfri sine kreditorers fordringer. Det er således den finansielle sektors problem, at den har skabt alt for store og urealistiske fordringer, men også resten af verdens problem, at pengesystemets tilgodehavender har koncentreret sig sådan og lukket sig om sig selv.

Via udstedelsen af kredit opstår der friske kontopenge, det sker gennem en konkret regnskabsmæssig bogføring, selve det magiske trick internt i en kommerciel bank, der laver penge ved at give kredit (i første omgang til sig selv). (En kommercielle bank bogfører/skaber en balanceforøgelse ved regnskabsmæssigt at skabe en kreditfordring (et aktiv) såvel som en forpligtelse (et passiv) i forhold til sig selv – dvs. ved at skabe et krav om modydelse og bogføre det i banken regnskabsmæssigt som et aktiv, der konkret kan overdrages til andre og fungere som betalingsmiddel af disse, når de har skrevet under på et gældsbevis i forhold til banken om at overtage aktivet og hævet/brugt lånebeløbet) Forud for kreditudstedelsen behøves der altså ikke noget indlån i banken. Det er som beskrevet omvendt, dvs. sådan at forudsætningen for, at en indlånshandel kan finde sted, ligger i, at der forud her for har fundet en kreditstiftelse sted.¹²

---

¹² Aus der Vergabe von Krediten entsteht zusätzlich verfügbares Buchgeld durch einen Buchungssatz (eine Geschäftsbank bucht in Form einer Bilanzverlängerung Kreditforderung *Aktiva* sowie Verbindlichkeiten *Passiva* gegen sich selbst – Verbindlichkeiten, die üblicherweise als Zahlungsmittel akzeptiert werden). Bei der Kreditvergabe muss kein Erwerb von Einlagen vorausgegangen sein. Bedingung ist hingegen für ein Einlagengeschäft, dass vorher ein Kreditgeschäft stattgefunden hat.

Banken skaber penge, som den ikke har, og låner dem ud. Den, der låner disse af banken skabte penge, kan bruge dem som betaling over for tredje part¹³. Banken debiteres når lånebeløbet anvendes af bankens låntager, dvs. forpligtelsen (passivet på bankens side) står herefter i forhold til en tredje part (der registrerer samme beløb som et aktiv), der kan være en kontohaver i en anden bank.

Hvis låntager viser sig ikke at kunne betale sit lån tilbage, så er banken stadig forpligtet over for den eller dem, der har modtaget de af banken skabte kontopenge. Først når forpligtelsen ender hos banken igen er kreditpengene, kontopengene ophørt med at være. I praksis handler det om, at forøgelsen af penge først og fremmest sker via gældsstiftelse og at de forsvinder, når gælden afdrages. Det komplicerer fortællingen om at gældsbyrden er et isoleret problem for de gælds-tyngede. For de velstillede penge/tilgodehavender/rigdom er andres gældsforpligtelser. Fortællingen om at verden bliver rig af penge dækker over falsk bevidsthed. Verden bliver ikke rigere af at sætte sig selv i gæld, af at sætte penge i verden. Penge er ikke andet end kredit- debitrelationer.

Når der tales om gældskrise, så handler det præcist om det, at alverdens skyldnere ikke kan låne de penge, der skal til for at afdrage på sin gæld, lige som man har gjort i mere end fyrre år.

Forudsætningen for, at bankerne kan skabe penge, er, at markedsværdierne på det, der kan belånes, stiger i pris. Dvs. det der går under betegnelsen realkapital, det er det primære grundlag for udstedelse af penge, samt de afledte finansielle aktiver, altså pengeværdier der er skabt som lån med sikkerhed i fast ejendom fx. De afledte værdier kan nemlig også belånes.

Penge er tilgodehavender¹⁴, krav på goder og ydelser, og krav på krav osv. De er ikke noget værd i sig selv, men for så vit, som verden kan honorere de betingelser, som lån og penge er skabt på baggrund af, så virker de.

Når de truer med at falde, når de finansielle aktiver ikke tør manifestere sig i realøkonomien – dvs. når de ikke tør realisere sig som krav på krav, eller mere konkret, krav på reelle varer og ydelser, af angst for at afsløre sin mangel på realitet, sit kvantitative overmål – så er det fordi, der er for mange af dem og fordi de alt for længe er faldet for isoleret og koncentreret i forhold til realøkonomien, og fordi deres pålydende værdier kun kan holdes oppe ved hjælp af nationalbanker og staters intervention, kunstige åndedræt, sådan som vi så i 2008 og -9¹⁵.

<http://de.wikipedia.org/wiki/Kredittheorie>

¹³ Hermed fungerer lånepengene som andre basispenge, uanset at de ikke ”er” noget værd, og uanset at deres funktion hviler i en tillid til betalingsmidlet, der for langt de fleste brugeres vedkommende bygger på den forestilling, at pengene er noget værd i sig selv hinsides sin økonomiske funktion. Pengenes funktion er betinget af manifest uvidenhed om deres sande karakter, og der er en latent risiko for at pengenes funktion svigter, når dens brugere mister tilliden til dem fordi de opdager, at de faktisk ikke er noget værd!

¹⁴ Joseph A. Schumpeter, ”Das Wesen des Geldes” 1930.

¹⁵ <http://www.business.dk/finans/nationalbanken-holdt-danske-bank-i-et-jerngreb>

Købekraften, pengene, den finansielle kapital manifesterer sig ekstremt skævt i verdensøkonomien. Normalt, så er det kun de fattigste, der virkelig mærker hvor lidt arbejdskraft er værd i økonomisk forstand. Men skævheden i fordelingen af købekraft er nu så stor også inden for et af de rigeste valutaområder i verdensøkonomien, nemlig euroens, så det er blevet et problem for denne valuta, der ikke kan falde uden at tage hele den økonomiske verdensorden med ned. Derfor interesserer NSA sig voldsomt for, hvad der foregår i tysk politik og erhvervsliv.

En række især sydeuropæiske lande inden for EU er ramt af høj arbejdsløshed og stor statsgæld. IMF, EU-kommissionen og ECB forlanger af disse lande, at deres stater skal spare på udgifterne, skride ind og hjælpe sine afdelinger af den finansielle sektor med midler fra IMF og EU, presse lønomkostninger og sociale udgifter ned, sælge statslige og andre offentligt og forbrugerejede aktiver til internationale investorer. Alt sammen sker det i et forsøg på at redde en valuta, som den finansielle kapital har manifesteret sig i, og for at redde de aktiver, som var kunstigt opskruede i markedsværdi, da man havde fuld fart på pengeudstedelsen af penge, finansiell kapital i de kommercielle banker i hele verden. For at redde den finansielle kapitalers værdi så må alle andre end de 0,14 % af verdensbefolkningen holde for.¹⁶ Men problemet er skabt af bankerne, fordi de ikke kunne dy sig for at skabe alle disse penge, krav på modydelser ud af den blå luft. Penge er det, der er mest efterspørgsel på i hele verden. Det er fuldstændigt indlysende, hvorfor systemet er endt i krise. Hvordan skulle man nogen sinde overbevise sig selv om, at bankerne kunne lade være med at gøre, hvad man gjorde og gør? Problemet er den måde, som pengene skabes på.

Det eneste, der forklarer, at de gældstyngede ikke for længst har vendt ryggen til EU og den monetarisme, pengepolitik, som har styret udviklingen de sidste 40 år,

---

<http://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-43.pdf>

¹⁶ http://economia.elpais.com/economia/2013/08/05/actualidad/1375731966_112477.html

El FMI pide sacar "tarjeta roja" a las comunidades que incumplan el déficit. IMF går helt uhemmet ind og forlanger at teknokrater overtager udmøntningen af den politik, som man selv har dikteret i forhold til Spanien.

http://economia.elpais.com/economia/2013/08/02/empleo/1375433844_528355.html

Og man presser hele tiden på for at få sænket lønniveau og sociale standarder i Spanien, såvel som andre steder.

Arbejdsløsheden er omkring 26 % i Spanien og over 27 % i Grækenland.

http://www.huffingtonpost.com/2013/08/08/greek-unemployment_n_3724802.html

Først og fremmest skyldes arbejdsløsheden, at man er med i EU og den monetaristiske politik, som er institutionaliseret i og med hele unionens formelle struktur. Det drejer sig kun om at sikre pengenes købekraft, dem der er udstedt alt for mange af, og som for store deles vedkommende er flygtet over i den virtuelle verden, hvorfra de nu virker som uproduktive krav i forhold til alverdens realitet, uden selv at skabe eller at repræsentere nogen form for værdi. Pengene er ikke kun flygtet fra de tabende nationer i syd, men gør det også fra Danmark:

<http://www.business.dk/oekonomi/dansk-pengestroem-til-skattely-eksploderer>

Tjn er nok stadig det bedste vidne i forhold til alverdens sorte penge:

http://www.taxjustice.net/cms/front_content.php?idcat=148

Hedgefonde har købt store dele af det reelle produktionsapparat op i verden for lånte penge, som så belånes igen, lige så snart de er overtaget, for at lade det lånte beløb gå til dividende til investorerne. Det belaster mange reelle virksomheder til grænsen for hvad de kan bære.

<http://www.spiegel.de/wirtschaft/unternehmen/finanzinvestoren-buerden-firmen-rekordschulden-auf-a-914978.html>

er, at medierne systematisk misinformerer befolkningerne om de meget klare sammenhænge, der er i problemstillingerne, og som alle peger på dette misfoster af en union samt den måde, som pengene sættes i verden på ud fra en monetaristisk filosofi, der vanvittigt ironisk blev markedsført som inflationsbekæmpelse ved sin introduktion i sluthalvfjerdserne. Inflation i de finansielle værdier var, hvad vi fik, fuldstændigt forudsigeligt, men systematisk fortrængt fra den store kommercielt italesatte sociale selvbeskrivelse.

Og nu må verden ofre sig for at redde disse kunstige og helt vanvittigt oppustede inflationsværdier. Men selv om det er et faktum, så kan det stadig forekomme underligt, at 99,86 % af verdens befolkning finder sig i det.

EU og den herskende økonomiske orden har problemer med at holde de mange kunstige finansielle markedsværdier oppe. Krisen er systemisk og følger med nødvendighed af den herskende orden. Men den umulige opgave med at holde de kunstige værdier oppe, den står både USA's administration og EU's ledere sammen om.

Hvis medierne stille og roligt forklarede, at den herskende ordens problemer ikke behøver at være alles, og at problemet er EU og den herskende orden, så ville det hele forvandle sig til nogle helt andre problemer, end dem der fylder medierne nu.

Medierne sætter den politiske dagsorden, styrer den sociale selvbeskrivelse. Budskabet, der bl.a. handler om, at de er en del af problemet, køber de ikke. Det kan ikke betale sig for dem.

Mvh. Steen
Odense d.12/8 2013

Bidrag i bitcoin modtages på: 1EVqbZQ6EEC6Dr1VVm7mcWjZyNCNU1eKRr